

MISSZIÓI MAGAZIN

2000

6. szám

**Hosszútávú
karácsonyt
kívánok!**

Értékes vagy

**„Krisztust
a városnak!”**

**Csak egy szót
szólj...**

**Hetente egy új
gyülekezet**

Papucshívők

**Az Istennek
nincsen háta**

„ T I V A G Y T O K A V I L Á G V I L Á G O S S Á G A ... ”

Karácsony, ének

Van egy könyv, amelyet így, karácsony táján minden évben előveszek és elolvasok. A történetét persze már régóta jól ismerem, a szereplői is szinte személyes ismerőseimmé váltak. Mégis, van benne valami, ami miatt érdemes évről évre újra kézbe venni, és mindig az esztendőnek ugyanebben a szakaszában. Nem csak az adventi-karácsonyi hangulat elengedhetetlen „kellékének” tartom, hanem szeretem az üzenetét, amelyre, ezt mindig megállapítom, jó lenne az év azon napjain is odafigyelni, amikor nem vagyunk ennyire fogékonyak az őszinte, bensőséges érzelmekre. *Vagys amikor a naptár nem figyelmeztet arra, hogy most (maximum) 48-72 órán át a szeretet ünnepe van, s „tessék ennek megfelelően viselkedni.”*

A könyv, Charles Dickens *Karácsonyi éneke* olyan mese, amely a megbékélésről szól. Az idős, mogorva, kapzsi cégtulajdonos, *Scrooge* úr, akinek soha senkihez sem volt egy jó szava, kap egy utolsó esélyt azon az ünnepi éjszakán, hogy emberré válhasson. Különös, egész elrontott, önző életét, és annak szükségszerű következményét felvonultató álmából *karácsony napján, a templomi harang szavára és az utcán szent énekeket éneklő gyermekek hangjára ébred.* Gyönyörködve, újjászületve, megbékélve néz körül a világban. Megszelídítette a karácsony.

A valóság, persze, mindig más, mint a mese, sokak számára a karácsony sem a megbékélés ideje, legfeljebb a fegyverszüneté. Szó nincs éneklésről, harangról. *Pedig létkérdés, hogy tudunk-e, merünk-e karácsonyi emberré válni, hagyjuk-e mi is megszelídíteni magunkat? Másfél milliárd ember jövője függ attól, hogy ez a világ, s benne mi magunk, felébredünk-e önző, haragos álmunkból?*

Túl elvont, túl elméleti fejtegetés ez? Mikor a tapasztalat azt mutatja, hogy a „fogyasztói karácsony” olyan harsányan, túlszínezetten tolokzik be az életünkbe, hogy annak szent, bibliai mondanivalója már alig-alig lelhető fel, csak mint például egy képeslap-motívum?

A propaganda, a sok reklám, az „akciók” felpörgetik a társadalmat ezekben a hetekben, hiperaktivitásra sarkallják, túlnyüzsgésre, szervezésre, szerzésre ösztönöz(het)ik még a higgadtabbakat is. Karácsonyunk misztikuma távolodik, értelmetlennek válik, tárgyiasult formája ezzel szemben mindenki számára elérhető.

Apropó, képeslap, nemrég hallottam a rádióban, hogy élelmes amerikai fiatalok csekély (?) díjazás ellenében megírják a megrendelő helyett a rokonoknak, barátoknak szóló üdvözlőlapokat, sőt lista alapján megvásárolják az ajándékokat is, és a megbízónak csak az aláírását kell odabiggyesztenie a „személyes figyelmesség” alá. A példa egyelőre tengerentúli, de csak idő kérdése, hogy a „karácsony másodkézből” szolgáltatás nálunk is megjelenjen.

Aki viszont *első kézből* vett ünnepre vágyik, annak számára ma sincs más, „újabb” üzenet, mint ahogy Jézus Krisztus földi megjelenése pillanatában azonnal felhangzott az angyali kórus éneke: „*Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke, és az emberekhez jóakarát.*” (Vagy, Adyval mondva: nincs más vallás, csak ennyi: imádni az Istent, és egymást szeretni.) Ha úgy látjuk, hogy pont ez az a három „dolog”, amire vágyunk, aminek a hiányától szenvedünk, mert nem érezhető a világban, és nincs meg bennünk sem a béke, az Isten tisztelete, a másik szeretete, s ekképpen e három nélkül a saját személyes életünk sem lehet teljes, akkor talán már ébredő-félben vagyunk.

S ez jó hír, aminek lehet folytatása.

Isten arra ébreszthet fel minket is ezen az ünnepen, hogy nem mese, nem álmom, hogy lehet egy emberi világban, emberként élni. 2000-ben minden Olvasójának ilyen békés, *karácsonyi éneket* kíván az MM!

Kóhádi Dorottya
szerkesztő

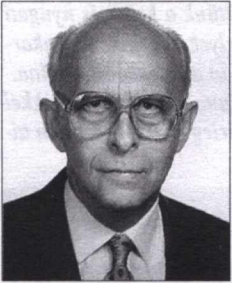
Címlapfotónk – a misszióért égő gyertyák

Nagy örömmel kaptuk lencsevégre a csömöri evangélikus templomban a finn testvérgyülekezettől kapott missziói földgömböt. Finnországban gyakran láthatjuk ezt a sokat mondó szimbólumot: a Jézustól kapott fényt és meleget el kell juttatnunk a világ minden pontjára. Ez a misszió szolgálata, melyet minden meggyújtott gyertya, az érte perselybe dobott bármilyen szerepny összegű adomány, egy kis lépéssel tovább segítheti.

Az adventi és karácsonyi gyertyák is emlékeztessenek minket erre a küldetésünkre. Aki többek között a világ világosságaként mutatkozott be, ránk bízta világosságának továbbadását. Örülnénk, ha minél több templomunkban hasonló prédikáló szimbólumok figyelmeztetnének minket kitüntető krisztusi küldetésünkre.

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata * 5. évfolyam 6. szám *
A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 –
Tel / fax: 400-3057 – e-mail: evmis@mail.mata.vu.hu * ISSN 1419-1563 * felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter,
szerkesztő: Kóhádi Dorottya, szerkesztőbizottság: Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann *
az MM Internet változata olvasható a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján: <http://www.lutheran.hu> dr. Léránt István
szerkesztésben az Elektronikus Könyvtárban, illetve az Újdonságok alcím alatt * tipográfia és nyomtatás készült a Plantin Kiadó
és Nyomda Kft.-ben. Felelős vezető: Gollob Józsefné

Hosszútávú karácsonyt kívánok!

A fogyasztói társadalom árucikké tette az ünnepet, méghozzá nagyon jól eladható árucikké. Évről évre kijebb tolódik a „kezdjünk el időben felkészülni a karácsonyra” jelszavú piaci hadjárat, s ennek jegyében már október közepén kitétte kirakatába egy lakberendezési áruház a karácsonyfát. A nagy, nemzetközi csomagküldő cég is idejekorán, kilenc héttel az ünnep előtt megküldte katalógusát, címlapján a harsány, színes felirattal: „Boldog Karácsonyt!” Azok az emberek, akik nem képesek állni a piaci társadalom diktálta versenyt, és nem tudnak/nem akarnak beilleszkedni ebbe a „trendbe”, mert magányosak, szegények, betegek, öregek, azokban szorongás alakulhat ki, a „valamiről megint lemaradtam” érzése. Dr. Bodrog Miklós lelkésszel, aki pszichológus is erről beszélgettünk.

Lelkész úr, hogyan értékeli ezt a jelenséget?

A fogyasztói társadalomban piacosodik még a lélek is. Századunk emberének egyik legnagyobb tévedése az, hogy kívülről akarja pótolni azt, ami belül hiányzik. Nagyon nagy úr van a lelkekben. Sikereket kell felmutatnia annak, aki számítani akar valamit; egyéni és kollektív szinten egyaránt érvényes ez. A piacosodás „fenevada” azt akarja elhíttetni velünk, hogy ha akarjuk, és van elég pénzünk, pótolhatjuk a belülről hiányzó értékeket. És sajnos sokan el is hiszik, hogy ez így rendben van.

Milyen tehát az emberhez méltó karácsony?

Az, amit az angyali kórus hirdetett: „...és az emberekhez jóakarát.” Isten jótetszésére (eudokía) lenni annyit jelent, hogy azzá válhatunk, amivé a másik ember számára akar tenni bennünket Isten, minden hibánk, botladozásunk ellenére. Aki nek az élete „sikerült”, az a hit harcában megközelítette küldetése beteljesítését. Megszokottá vált, hogy karácsonykor a „betlehemi kisdednek kell megszületnie bennünk”. Am ha ez létrejön, akkor valami rendkívüli történik. A legizgalmasabb kérdés az, hogy *hogyan tölthetjük be az Isten adta rendeltetésemet?* Nem a vágyaimat, az önzésemet, hanem hogy mit jelenthetett másoknak az, amit tőlem *gyakorlatilag* kaptak? Milyen élményeket nyújtottam, ami által a másoknak megkönnyítettem azt a hitét, hogy érdemes élni?

Ki ünnepel „helyesen”?

A „karácsonyember” az, akit a karácsonyi tény formál, nem három-négy napra, hanem egész évben. Aki az eudokía, a jó

akarát megragadott. Nietzsche, a cinikusságáról ismert filozófus azt mondta: mindent kibír az ember, ha van miért. A karácsonyembernek öröme *úlik benne, hogy ő az lehet, amivé a karácsony teszi.*

Mit sugall ezzel szemben a minket körülvevő világ?

A karácsonyi loholás egészen más üzenetet közvetít. Ez az az ünnepünk, amely teszt-szerűen hat az emberre, amikor kiderül, hogy mi is nekünk a karácsony, mennyiben segít, hogy előnyünkre változzunk általa. Alapvető egzisztenciális változás áll-e be a javunkra, mások javára? Aki magányos, annak ezt beszorozza az ünnep. Ezért olyan sok az ún. karácsonyi öngyilkosság. A karácsony provokál. Amit kihoz belőlünk, az egyfajta pszichikus reagálás. Lehet az a legfontosabb, hogy a vásárlást, a loholást minél mutatósabban hozzuk össze. Így könnyen el lehet laposítani a karácsonyt, ha az ajándékozás volumene számít. Ez a „karácsonyi műanyagból.” Az igazi „karácsonyista” szerinti, minél több a pénze, annál jobban tudja karácsonyt „csinálni”. Ahol pedig csinálni „muszáj”, ahol fel kell kurblizni, kisu-vickolni, elővenni az ünnepi hangunkat, akkor az olyan lesz, mint a színházban a „fényfüggöny”. Annyira fényes, vakító, hogy nem lehet látni, mi van mögötte. Van-e valami egyáltalán? Persze ennek meglehet a farizeusi változata is, a törvényeskedő karácsony.

Hamisítványokkal van tele az életünk, s ezek szerint a legszentebb ünnepünk is...

Úgy nevezném ezt, hogy „*lelki műanyag*”. A szeretet élethű változatát meg

lehet játszani, és hamis könyveléssel el is lehet könyvelni, hogy megvolt. De a lelki következményei idővel ennek is kialakulnak: a csalódás, a kedvetlenség, gyermeknél ambivalencia: örül annak, amit kap, de ebben ki is merült az egész. Szánalmasan rövidtávú az ilyen karácsony: hamar elhervad. Olyan, mint egy maratoni futóverseny, ahol a versenyző 150 méter után kiáll, és azt mondja: „ez nekem túl hosszú, ennyi elég volt.”

Mi formáljuk a karácsonyt, vagy a karácsony formál minket?

Ehhez azt a kérdést kell tisztázni először, hogy ki a karácsony Ura? „*Hát persze hogy Jézus Krisztus!*” – vágjuk rá. Olyan egyszerű, olyan kézenfekvő a válasz, hogy nem is kell vele törődnünk?! Ha *nem* műanyag karácsonyunk van, az csakis a tartalmától függ. Az ünnep az, ha velünk/bennünk valami olyan változás történik, ami minőségileg jobb, mint amit mi „összehoztunk.” *Mű karácsony helyett élő karácsony.* Mű hit helyett élő hit. A fénye látszik a sötétben. Amiből érdemes kapni egy-két csillagocskát.

Mi a karácsony missziói megfogalmazása? Az, amit más is „megkíván”, hogy ha addig nem olyan volt az ünnepe?

Emeljétek föl a szívünket, a szívünk azé, aki fölemeli – írja József Attila. Ez a *sursum corda*. Annyira lesz karácsonyunk, amennyire a szívünket fölemeli. És a legjobb misszió az, amire mások örömmel felfigyelnek, akkor is, ha azt mi észre se vesszük. *Illyés Gyula* szavaival: „*Lásd, ide fénylett...*”

K. D.

Megpróbáltuk a magyarság és kereszténység találkozásának hosszú útját végigkísérni. Beszéltünk a keleti és nyugati missziók hatásairól, Géza fejedelem és István király idejéről és lépéseiről. Olyan tényekről, amelyek akarjuk, nem akarjuk, máig meghatározzák életünket. Biztos, hogy sok mindenről nem volt viszont szó, amit talán az olvasó várt volna. Utolsó írásunkban kíséreljük meg a legnehezebbet: mérlegre tenni ezt az utat, a találkozás útját. Mai írásunk ezekkel a szavakkal kezdődik: az evangéliumi misszió. Nem véletlen ez, s talán éppen ez lehetne a „mérleg nyelve” is, amin tájékozódunk kell.

A MAGYAR NÉP TALÁLKOZÁSA A KERESZTÉNYSÉGGEL V.

Az evangéliumi misszió „utasa”: Gellért püspök

Térítés vas-szigorral

Anélkül, hogy akár a régieket, elődeinket, vagy most másként gondolkozókat bántani akarnánk, ki kell mondani: *a magyarság és kereszténység találkozása és az evangéliumi misszió nem fedik egymást, vagy legalábbis nem egészen.* A mi fogalmaink szerinti missziótól a magyarság térítése bizony elég távol állt. Már volt arról szó, hogy István király ilyen szándéka a Dunántúltól kezdve egészen a Maros vidékéig véres harcokkal járt együtt.

Ellenállásokat kellett leküzdenie és ez nem ment kard nélkül. Arról nem tudunk, hogy maga a misszió erőszakkal ment volna. De az a tény, hogy a misszió az udvarban kezdődött, valószínűleg jelentett kényszerítő erőt is. S arról is volt szó, hogy a harcokon túl István szigorú törvényekkel rendelkezett. Elrendelte a gyülekezetek alapítását, a templomok építését, azok látogatását „vásár napokon”. S minden kihágást, bűnt vas-szigorral büntetett.

Mindezzel semmiképpen sem szabad művét eljelentékteleníteni, vagy a millenniumi ünnepet csorbítani. Csak azt kell leszögezni, hogy látásunk szerint ami végbement, az nem egészen felelt meg az evangéliumi misszióknak. Valószínűleg ezért is ment lassabban az „ügy”, és nemzedékeknek kellett eltűnnie és újaknak jönnie, amíg lassan kialakult, amit ma „krisztianizálódásnak” szoktunk nevezni.

„Kard-misszióval” Isten országáért

Másrészt azonban ehhez gyorsan hozzá kell tenni valamit. Abban az időben ritka kivételtől eltekintve általában így haladt a misszió ügye. És azért ezt a kort, szakaszt sem törölhetjük ki a misszió történetéből, bár van ilyen gondolkodás is. Igen, a Jézus Krisztus által megparancsolt missziói korszakok és lendületen régen túl vagyunk. Már a római birodalomban sem mindig így haladt az evangélium országról országra. A későbbi frank birodalomról nem is szólunk most, és a középkori misszióról sem. Európában általában háborúkkal járt a kereszténység „felvétele” a 9., 10. és 11. században.

S az is igaz, hogy sokszor a politikai hódítás és a misszió „karöltve” jártak. Ez az, amit ma általában „kard-misszióknak” szoktak nevezni. Voltak népek, ahol ez nemzedékeken át tartott, éppen azért, mert a kereszténység átvétele függetlenségük feladásával is járt. Ebben az időben általában így találkoztak népek /és nem emberek!/ az evangéliummal, vagy kereszténységgel. Nálunk éppen az volt a nagyszerű ebből a szempontból, hogy ha voltak is belső harcok, *a kereszténység éppen függetlenségünket, megmaradásunkat jelentette államiségünkkel együtt.* A ténymegállapítás nem ünneprontás. Emlékezésünket éppen emelheti, ha látjuk, hogy István királyunk nem „ellenünk”, hanem „értünk” cselekedett!

Hajóutas a Bakony csendjében

Végezetül tegyük hozzá, hogy volt, igenis volt evangéliumi misszió hazánkban, abban az időben is. Lehet, hogy máshol is, de mi bizonyosak lehetünk ebben. Itt kell utalni a címben említett *Gellért püspökre.* S csak egy mondatban: ő sem egyedüli, magányos misszionárius, hiszen voltak elődei és társai is. S az sem véletlen, hogy „utasként” jelöltük a címben. Utas volt ő, igaz, a Szentföld felé, s egy hajóvihar sodorta irányunkba. Szeretett volna a maga útján maradni, s el is húzódott egy ideig a Bakony csendjébe. De vállalta akár az udvari, akár a missziói szolgálatot is, amikor kellett.

Igazi misszionáriusként utazott hazánkban a sokat emlegetett kordjában. „Azon ülve olvasgatta a könyveket” – jegyzi fel róla az egyik legenda, így készült elmélyülve a szolgálatára. Aztán „a városok közelében, ahová prédikálni ment, egy kis cellát épített magának, egy félreeső helyen” – mert a csendre, Isten közelébe, az imádságra vágyott.

Talán még azt is megemlíthetjük, hogy nem is ő tette a koronát a király fejére, bár hívták erre is. S a végén: vértanúhalált halt, ennek emlékét a róla elnevezett hegyünk őrzi *Budán.* Egyik tanítványa, Mór pécsi püspök vallja róla: „*Mióta Magyarországon Isten igéjét hinteni kezdték, ilyen papot még nem láttunk az országban.*” Igen, Gellért missziója helyrebillenti a mérleg nyelvét, ha kétségeink vannak.

Millenniumi emlékezésünk az igazi, tartalmas ünneplést segítette, legalábbis így gondoltuk el. A találkozás a kereszténységgel hosszú út volt kilométerben és időben is. S amikor hálát adhatunk Istennek ezért az ezer év előtti találkozásért, kérhetjük is: *adjon igaz találkozást népünknek ma is az evangéliummal az emlékezés mellett,* mert magyarságunk erősödése és az evangélium meghallása együtt a megmaradás útja.

XVIII. századi Szent Gellért ábrázolás

A misszionáló gyülekezet

Félreértések

Sokak szemében a misszió magányos hithősök emberfeletti teljesítménye. Valaki így fogalmazott: „A misszionáriusok a keresztyénség elit alakulatai.” Érdekes utánaalapozni az első missziótörténetben, az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvben, hogyan is történt ez valójában. Az apostolok nem szuperemberek. Rajtuk keresztül valójában Isten Szentlelke végezte életet teremtő munkáját. Szolgáltatuk másik „titka” éppen az, hogy nem magányos hősök, hanem mögöttük mindig imádkozó, lelkiileg és anyagilag is hordozó küldő közösségek álltak. Ennek egyik klasszikusan szép példája Pál apostol és az anthiókiai gyülekezet kapcsolata. (ApCsel 11-13)

A másik gyakran kísértő félreértés, hogy a misszió csupán egy szűk, kiválasztott közösség, a „szent mag” ügye. Ezek szerint a „hivatalos egyház” képtelen és alkalmatlan a misszióra. Ezt a szent ügyet igazán hitelesen csak kisebb-nagyobb egyesületek tudják képviselni.

A harmadik félreértés talán éppen az előzővel szemben fogalmazódik meg. Eszerint a misszió a hivatalos egyházi „gépezet” joga és kötelessége, amit egy centralizált missziói szervezet (németül: Missionswerk) tud csak kellő hatékonysággal végezni.

Missio Dei

Mindezen félreértésekkel szemben a Szentírás világosan tanít arról, hogy a misszió alanya maga a Szentháromság Isten. Az

Atya küldi el a Fiút a világba, majd együtt küldik el a Szentlelket, Aki mozgósítja a mindenkori apostolokat. A misszió alanya tehát maga az élő Isten, Aki tanítványait küldi missziói felelősséggel a világba, a világgért. Az apostolok tanúságtétele nyomán missziói gyümölcsként születnek meg a gyülekezetek, amelyek maguk is a misszió hordozói lesznek. Az igazi gyümölcs ugyanis mindig magában hordozza az élet továbbadásának lehetőségét és felelősségét. A mag nélküli gyümölcs csak korunknak a természet rendjébe gátlástalanul belegázoló manipulációja. Sajnos a „mag nélküli gyülekezet” sem ritkaság manapság. Ezek olyan gyülekezetek, melyek kizárólag az önző önmegtartóztatásban látják feladatukat. Ez a fajta magtalan meddőség fokozatos leépüléshez vezet, melynek vége előbb utóbb a teljes lelki halál és fizikai megsemmisülés.

Esély az életre – misszionáló gyülekezet

Országos evangélizációs és missziói lelkészként immár harmadik esztendeje szervezek munkatársaimmal és lelkésztestvéreimmel együtt gyülekezeti, regionális és országos missziói alkalmakat. A három év egyik kijózanító tapasztalata annak az ősi bölcsességnek a gyakori megtapasztalása, miszerint „a nyájat nem a pásztor, hanem csak maga a nyáj szaporíthatja”. Természetesen nem felesleges tartalmas és vonzó programok jó megszervezése, de hiába a pásztor, a pásztorok minden erőfeszítése,

Révfülöpon első ízben gyűltek össze missziói napra a dunántúli régió evangélikusai. Itt és János püspök igazgatása után Keveházi László a Dunántúl kevéssé ismert missziótörténetét vázolta föl. A gyökerek megismerése után a jelen kihívásaira kerestünk választ: mit jelent ma misszionáló gyülekezetté válni? Az ezzel kapcsolatos előadás rövidített, szerkesztett változatát közöljük, várva az MM-Olvások hozzászólásait.

akár a főpásztor, azaz püspök aktív közreműködése, ha a gyülekezet maga nem mozdul és nem mozdít, akkor az egész csupán tiszteletre méltó, de egyben szármalmas emberi erőlködés marad. Fontos a jó PR-munka, egyházunkban is meg kellene tanulni az egészséges és pozitív értelemben vett reklámtevékenységet, felhasználva a modern technika, a médiavilág megannyi lehetőségét. De ugyanakkor azt is józanul kell látnunk, hogy mindezek nem csodaszerek. Nem pótolhatják az ébresztő és új életet teremtő Lélek fuvallatát, sőt ha arra van szükség, akár száraz ágakat tördelő, tisztító viharát.

Mindezek hiányáról nem szabad káromni, de álmodozni is kevés. Nem imádkozni, hanem imádkozniNK, imádkozniM kell – még többet, még kitartóbban ébredésért, egyházunk, gyülekezeteink újjáéledéséért. *Nemcsak a belső szobában, nemcsak kicsiny közösségekben, bár mindezek jelentősége felbecsülhetetlen, hanem istentiszteleteken, a legszélesebb nyilvánosság előtt is.*

Nem az a kérdés, hogy gyülekezeteink kiérdemlik-e előbb utóbb a „misszionáló” jelzőt, hanem hogy egyáltalában megmaradnak-e gyülekezeteink?! Csak a misszionáló gyülekezetnek van esélye az életre! Nem vegetálásra, nem keserves túlélésre, hanem arra az ÉLETRE, melyet Jézus kínál, Aki azért jött, hogy bővüljön, azaz kicsorduljon, továbbáradó életünk legyen! (Jn 10, 10)

A Találkozó programja

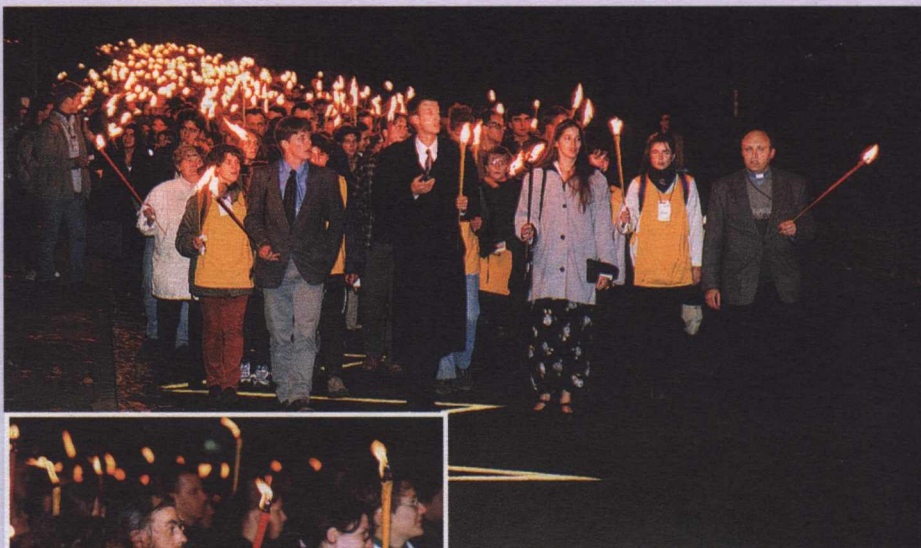
A délelőtti program elején a fesztivált kezdeményező ifjúsági lelkészek és szervezők, *Buday Barnabás* evangélikus ifjúsági referens, *Tarr Zoltán* református egyetemi lelkész, *Várnai Péter*, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem lelkésze és *Gábor Miklós*, a Katolikus Ifjúsági Mozgalom elnöke ismertették röviden a Találkozó céljait és létrejöttének történetét. Ezután a három egyház püspökeinek köszöntője következett. *Bíró László*, a római katolikus segédpüspök, *dr. Mészáros István* református és *D. Szabik Imre* evangélikus püspök bevezető szavai és áldása, valamint a Miatyánk közös elimádkozása után „*Ismerjük meg egymást!*” mottóval személyes és közösségi beszámolók hangzottak el az egyházak közötti együttműködésről, a kereszténység megosztottságának meghaladása felé mutató, példaértékű helyi kezdeményezésekről. E beszámolók sorából is kiemelkedett a káposztásmegyeri lakótelepen élő, református, katolikus és baptista közösségekhez tartozó fiatalok és lelkészek nagy tetszést arató tanúságtétele.

Délután párhuzamos programok zajlottak több helyszínen. A nagyterem színpadán keresztény zenei együttesek mutatkoztak be (*Ten-Sing* – kisköri evangélikus fiatalok, *Tandem*, *Só*, *Arpa d'Or*, *Testvérek* együttes). A klubtermekben „*Láthatatlan Színház*” címmel bibliai-önismereti programon lehetett részt venni, valamint az ottmaringi (Németország) ökumenikus közösség tagjaival beszélgetni, diaporáma-előadást illetve a *Ládafta* együttes bábműsorát megtekinteni. A szabadtéri színpadon ugyancsak nagy érdeklődés mellett táncházat tartott a *Tatros* együttes. Végül a Petőfi-csarnokbeli program befejezésésként *Sipos László*, az *Ökumenikus Ifjúsági Iroda vezetője* olvasta fel a találkozó szervezői által fogalmazott és a nap címét is adó „*Értékes vagy!*” témájú elmélkedést.

A nap zárásaként este 7 óra körül a kb. 3000 fiatal égő fáklyákkal kezében vonult a Városligeten keresztül a Felvonulási tere, ahol az összes résztvevő kereszt alakban sorakozott fel a rögtönzött színpad előtt. Itt befejező programként a Találkozó üzenetét megfogalmazott „*hét pont*” hangzott el, majd a fesztivált szervező egyházak nevében ifjúsági lelkészek, *Lénárt Viktor* evangélikus egyetemi lelkész, *Tarr Zoltán*, valamint *Pákozdi István*, a budapesti egyetemi lelkész foglalták össze a nap mondanivalóját. A befejező program zenei szolgálatát a *Baptista Harangkórus* adta. A Találkozó a lelkészek áldásával és a Himnusz eléneklésével zárult.

Reflexiók a Találkozó nyomán

A szervezők egyértelműen sikeresnek ítélték a Találkozót. A napnak nem volt célja, hogy teológiai, elméleti kérdéseket boncolgasson az egyházak egymáshoz való viszonya tekintetében, „nyilvános hitvitává” váljon. Ugyanakkor ki akarták kerülni a szervezők annak a veszélyét is, hogy az ökumené címsza-

vával összemossák a felekezetek tanítását, „mindegy, miben hiszel és hová tartozol” szerű magatartásra, véleményre hangolják a fiatalokat. E buktatókat sikerült elkerülni a nap során, ugyanakkor bebizonyosodott, hogy – rációval a szkeptikus és aggódó véleményekre – a felekezetek által még nem egységesen látott kérdések mellőzése esetén is bőven van már – különösen a fiatalok körében – elmondható tapasztalat, komoly előrelépés az ökumené terén Magyarországon. A hívő ifjúság körében kialakulóban van egy olyan magatartás, mely a másik felekezet sajátosságainak örömteli elfogadását és saját hitbeli szilárdságát, önazonosságát nem érzi ellentétes követelménynek, sőt: e kettőt egymást erősítő valóságoknak éli meg. Külön értéke a Találkozásnak, hogy a szervezés során az *Ökumenikus Ifjúsági Iroda* körül elkezdett összekovácsolódni egy fiatalokból, lelkészekből és világi hivatást választókból álló aktív gárda, mely a jövő remélhetőleg sokkal intenzívebb magyar ökumenéjének munkálója lehet.

A szervezők létrehozta egy e-mail-címet, melyre a fiataloknak a Találkozóval kapcsolatos észrevételeit, reflexióit várják. Az ide érkezett véleményekből idézünk néhány részletet az alábbiakban:

Egy római katolikus ifjúsági közösség képviselője írja:

A legnagyobb pozitívum az, hogy először rendeztek ilyen találkozót. Az ötlet kitalálóját illeti elsősorban elismerés. (...) A kiegészítő programok is színvonalasak voltak. Sajnos kevés ilyen keresztény kulturális rendezvény van ma Magyarországon, ahol hasonló programokat lehet látni! Tetszetek a fellépő együttesek, a *Ten Sing* nagyon látványos színpad volt, az eddigiektől eltérő, rendhagyó produkciót mu-

Értéke

tattak be. A tanúságtételek és az ottmaringiak bemutatkozása rámutatott arra, hogy az ökumenizmus működhet hazánkban ott is, ahol eddig nem volt vagy kudarcba fulladt az ilyen irányú tevékenység. Minden elismerés a rendezőké, akik fáradságot nem ismervé vezették le a találkozót, nem is beszélve az előkészületekről.

Egy református lelkész és fiataljai leveléből:

Szeretném megköszönni ifjúságom nevében a szombati napot! (...) Kicsiben én is szerveztem már találkozót, és tudom, hogy mennyi mindenre kell figyelni ilyenkor. Főként, amikor ennyi emberről, különböző felekezetekről, ennyiféle programról, étkeztetésről, felvonulásról, több ezer emberről van szó. Azt hiszem, valójában nem is tudjuk, milyen hatalmas munka állt a nap mögött, mennyi szervezés, megbeszélés, rohangálás, telefonálás, mennyi vita, mennyi eszmecsere, mennyi imádság és mennyi hit. De sikerült, és érdemes volt! (...) Jó volt együtt énekelni, ha lehet, legközelebb még többet énekeljünk így közösen, imádságok, megszólalások között, egész nap! (...) A fáklyás felvonulás is valamennyiünk számára hatalmas élmény volt. Jó tudni, hogy ennyien

A KERESZTÉNY IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ ÜZENETE

(Közös meggyőződésünk
és alapvető törekvésünk)

1. Örülünk, hogy katolikus, református, evangélikus, és más felekezeti fiatalok együtt lehettünk, és közösen ünnepeleltünk. Így törekedtünk arra, hogy engedelmeskedjünk Jézus könyörgésének: „Legyenek mindnyájan egy. Amint te, Atyám, bennem vagy és én tebenned, úgy legyenek egy ők is bennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,21)
2. Minden keresztény feladata, hogy Jézusnak ezt a vágyát megvalósítsa. A keresztények megosztottsága fájdalmas tény, ezért a találkozó – az itt elhangzott előadásokkal, közös énekekkel és imádsággal is – annak a vágyunknak adott hangot, hogy Krisztus testének egysége mihamarabb helyreálljon. Valljuk, hogy az új évezredben a hiteles keresztény tanúságtétel az ökumenikus együttműködésben bontakozhat ki.
3. Arra törekszünk, hogy közös örökségünkökből együtt éljük meg a szeretetet, mint Jézus mindig érvényes és mindig új parancsát: „...szeressétek egymást: ahogy én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást”. (Jn 13,34-35)
4. A találkozón megtapasztalhattuk a különbözőségünkben rejlő értéket és gazdagságot. Valljuk, hogy az elmúlt századok során erősebb volt Isten kegyelme, mint a megosztottság erői. Nemcsak a megosztottság fala épült, hanem minden keresztény egyházban működött Isten kegyelme is. Keressük a jövőben is azt, ami összeköt, és ne azt, ami még szétválaszt. Ezért szükséges, hogy kölcsönösen figyeljünk egymásra.
5. A kereszténység 2000. és a magyar államalapítás 1000. évfordulóján mindannyiunk életében újra és újra örömmel fedezzük fel Isten jelenlétét. Ő a történelem Uraként egyedüli módon irányítja és újítja meg ma is a népek és az egyének életét.
6. Közösen valljuk, hogy minden ember Isten teremtménye, egyszeri és megismételhetetlen személy, akiért Jézus Krisztus az életét adta.
7. ÉRTÉKES VAGY! Küldetésed van családban, egyházban és a világban.

„Értékes vagy!” címmel a magyar katolikus, evangélikus és református egyház ifjúsági lelkészei az Ökumenikus Ifjúsági Iroda közreműködésével Keresztény Ifjúsági Találkozót szerveztek október 21-én a budapesti Petőfi Csarnokban. A rendezvény iránt az érdeklődés az előzetes várakozásoknál is nagyobb volt, háromezernél több résztvevő érkezett Budapestről, vidékről és a határon túli magyaroktól területekről.

s vagy!

vagyunk, hogy együtt vagyunk, és saját kis fényeinkkel együtt Krisztus fényét vihetjük az éjszakába. A harangszó, a 7 pont felolvasása és a Himnusz eléneklése szép befejezése volt a napnak. Valaki azt mondta, hogy azért sikerült ilyen jól ez a nap, mert összeadtuk azt, amink van. Reformátusok, evangélikusok, római katolikusok... egymás nélkül csak valamiféle torzók. De együtt egészek vagyunk, kipótoljuk egymás hiányait, és így lehetünk jellé a világban, Krisztusra mutató kiolthatatlan fény. Köszönjük Istennek, és nektek, szorgalmas munkásainak az egész szombati napot!

Egy evangélikus teológus üzenetéből:

Isten nagyon megáldotta számomra a szombati „Értékes vagy” találkozót. Sokat jelentett. (...) Jó volt látni, hogy igenis tudunk egységben lenni. Nem a felekezet a fontos, hanem Jézus Krisztus, akiben egyek vagyunk. Örülök, hogy volt bizonyágtétel, előadás, dicsőítés (bár lehetett volna több is). Remélem jövőre is lesz! (...) Lehetett volna a végén egy nagy evangélikázáció, megtérésre hívás. A fátyolás vonulás a csodás napnak pedig a csúcsa volt. Nagyon szépen köszönöm, hogy ilyen jól megszerveztétek és elsősorban hálát adok Jézus Krisztusnak.

ÉRTÉKES VAGY!

Isten számára. Aki Krisztusban elkötelezte magát az ember mellett.

„Értem adta életét.” (Róm 5,8) Mindegyikünk elismételheti Pál apostollal együtt: értem.

Értem. Ez a szó még a legmagányosabb ember elhagyatottságát is feloldja, csordulig tölt minden szívet és kiárad mindenre, aki nem ismeri, vagy már elfelejtette a „jó hírt”.

Értem. Értem volt minden kínod? Értem az a kiáltás? Bizonyos, hogy Te nem hagysz engem elveszni. Gondolsz rám, mintha senki más nem létezne számodra, és éppígy gondolsz minden emberre.

Értem. Igen, értem.

Add hát, Uram, hogy én is ezt mondjam Neked: ÉRTED.

ÉRTÉKES VAGY!

Egyházad számára, aki számít rád a közösségek szolgálatában.

Isten téged is meghívott arra, hogy szereted és az Istentől kapott talentumaid által szolgálj a közösséget, és testvéreiddel együtt adj életet Krisztus jelenlétének közöttünk. Ő azt ígerte: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

Krisztus személyes jelenléte fogja átjárni életemet és átalakítani társadalmunkat...

ÉRTÉKES VAGY!

Minden ember számára, aki vigasztal, bátorít, és akit megvigasztalsz, bátorítasz!

„Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” (Mt 25,40) Jézus vár minden felebarátságban...

Szükség van minden csepp szeretetre, a tiédre is, hogy vigaszt nyújtson.

ÉRTÉKES VAGY!

Mint egyedüli és megismételhetetlen!

Elgondolkodtál-e már azon, hogy Istennek terve van veled?! Egy megismételhetetlen, csodálatos szeretetből alkotott terv.

Válaszoljunk a lehető legteljesebb igenünkkel Isten szeretetére!

A Missouri Synod gyülekezetei egyedül Chicagóban közel 30.000 hívület veszítették el 25 év alatt. Ugyanebben az időszakban, tehát 1972 és 1997 között a New York City-beli gyülekezetek több mint 17.000 taggal lettek kevesebben. És ugyanez a helyzet Los Angelesben, Houstonban, Philadelphiában és San Franciscóban, ahol is 2000 vagy annál több hívő „tűnt el” az említett városok templomi közösségeiből, a nyilvántartott névjegyzékekből az évek folyamán.

„Néma tragédia”

Dr. Robert Scudieri, a Missouri Synod Evangélikus Egyház észak-amerikai missziói igazgatója néma tragédiának nevezi a fenti jelenséget. A városi templomok bezárják kapuit, s alig néhány evangélikus veszi ezt észre, vagy törődik vele egyáltalán. A templompadok üresek, mert a „gyülekezetek nem ismerték fel azt, hogy hogyan kell szolgálni az embereknek, akik mások, mint ők.” – vallja Scudieri. „A probléma nem csak a különböző etnikumokban van, hanem az eltérő életkorban, családi hátérben, társadalmi osztályokban. Felteszem a kérdést: szereti-e például mindenki az orgonamuzsikát?”

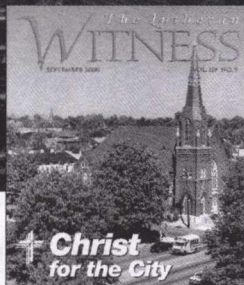
Mégis, az üresen álló templompadok alkalmat adnak az emberek felé való nyitásra. Scudieri úgy nevezi ezt a kihívást, mint „a létező leggazdagabb missziói mezőn” való munkálkodást. Ehhez azonban változtatások szükségesek az egyházban. „Az új bevándorlók először a nagyvárosokba kerülnek. Ha ott szeretetet, segítő kezet kapnak, és hallják Isten Igéjét az evangélikus lelkésztől, akkor arra egész további életükben emlékezni fognak. Többen csatlakozni fognak a lutheránus gyülekezethez. Az egyháznak szüksége van ezekre az emberekre, nekik pedig szükségük van Krisztusra.”

Fókuszban a cselekvés

David Goodine lelkész, a Synod misszionáriusa az USA nagyvárosainak problémáival foglalkozik. Az ő feladata az, hogy gondozza Philadelphia városának evangélikus gyülekezeteit. Munkája kezdetén itt, azaz az állam ötödik legnagyobb városában például csupán 900 (!) nevet tartalmazott a gyülekezeti nyilvántartás, és az istentiszteleti részvétel még ennél is lanyhább volt. „Itt volt az ideje tenni valamit” – mondja. De tudta, hogy ehhez munkatársakra van szükség. Ezért megkezdte a laikus testvérek kiképzését, hogy szolgálatot végezzenek saját etnikai közösségükben.

Goodine véleménye szerint a Synod városi jelenléte akkor fog megerősödni, ha a hangsúly a „beszéljünk”-ről a „cselekedjünk”-re kerül át. Indoklásul rámutat Jézus szolgálatára, aki találkozott pszichés és fizikai szükségeket szenvedőkkel, és gyógyított, megegyezett embe-

Nagyvárosi evangélikus templomok híveik ezreit veszítették el az elmúlt 25 év során Amerikában. Néhány városban komoly városmissziós erőfeszítéseket tesznek, hogy megfordítsák ezt a folyamatot. A probléma hazánkban, egyházunkban is égető kérdés. Érdemes odafigyelnünk a tengeren túli tapasztalatokra.

reket, prédikált a bűnbánatról, és bűnbocsánatot adott. „Krisztus testének, az egyháznak a kiterjesztésével ezt a jézusi szolgálatot kell folytatótunk.” – mondja Goodine lelkész.

Nincs varázsszer

Sajnos nincs varázsszer, „mágikus tabletta” a városmissziós munkában, mert minden város, minden helyzet más és más, figyelmeztet a „Misszió a nagyvárosban” című 1995-ös Synod-jelentés. A kiindulópontban a közösség tagjainak perspektíváját is fel kell mérni. A jelentés hét alapvető, „kulcsot” nevez meg, mint ami elengedhetetlen a városi misszió fejlődéséhez. Ezek az evangéliumi alap, az imádság, a lelkész talentumai, az egyház ajándékai, a gyülekezet talentumai, emberi és anyagi erőforrások használata, és a kapcsolat-építés. A városmissziós munka sokkal inkább hasonlít a külmisszióhoz, egy idegen „missziói mezőn” végzett tevékenységhez, mint a tradicionális, gyülekezet-alapú szolgálathoz az Egyesült Államokban. És mint ilyen, sokkal több kreativitást kíván meg az ezt végző lelkészeketől, laikus munkatársaktól, fejezi be a Synod jelentése.

Fordította: Kőhát Dorottya

(Kivonat a The Lutheran Witness 2000. szeptemberi számából, Paula S. Ross: „Krisztust a városnak” című cikkéből)

MIT TEHET ÖN?

- imádkozzon a városmisszió munkájáért
- vegye fel a kapcsolatot a lakóhelyéhez közeli evangélikus gyülekezettel
- érdeklődjön a gyülekezet által ellátott missziós területekről
- lehetősége és képessége szerint kapcsolódjon be valamelyik munkaágba
- adományával segítse a gyülekezet munkáját
- hívja el barátait, ismerőseit az egyes alkalmakra
- ossza meg ötleteit, tapasztalatait lelkészeivel
- keresse fel az Interneten a missziói szervezetek honlapjait további információért, címekért, telefonszámokért

VÁROSI MISSZIÓ ROTTERDAMBAN

„Aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki elveszti az életét énértem, megmenti azt.” (Lk 9:24)

Az urbanizáció világméretű jelenség, a városi történelmi gyülekezetek fogyása pedig európai krízishelyzet egyházaink számára. Európa legnagyobb kikötővárosa, Rotterdam, hasonló gondokkal küszködött, míg rá nem szánta magát a helybeli református gyülekezet a változásra és változtatásra. Amint a következőkből is láthatjuk, egyáltalán nem volt könnyű helyzetben, mégis, amit tett, nagyon tanulságos lehet budapesti gyülekezetek számára is.

Döntés a túlélés mellett

75.000 ember él a belvárosban, melynek 70%-a nem holland háttérből származik.

A nyolcvanas évek második felében nagy változáson ment keresztül az itteni református gyülekezet. Előtte a túlélésért küzdöttek csupán, a hagyományos közösség megtartása volt a cél, de belefáradtak, hogy csak fogyott a gyülekezet, és leépült feltartóztathatatlanul. Néhányan a lelkipásztorral együtt komoly változtatások szükségességét látták és fogalmazták meg, melyből egy program és egy jövőkép bontakozott ki. Erre azért is szükség volt, mert a gyülekezet tagjai már elköltöztek a gyülekezet területéről, és mivel nem helyben laktak, nem is volt kapcsolatuk a gyülekezet területén élő közösségekkel. A lelkipásztor jövőképét és a megvalósítás útját egy újságcikkben tárta a közösség elé, amely két lehetőséget vázolt fel.

1. Vagy be kell zárniuk a templomot, és mint gyülekezet megszűnnek, a lassú kiköltözés és kihalás következtében, vagy

2. Missziót kezdenek a területükön és megpróbálják elérni az eddig még meg nem szólított közösségeket, vagyis misszionáló gyülekezetté válnak.

- ✓ Kívülről nem lehet eredményes szolgáltatásokat végezni a területen élők felé!
- ✓ Istentől való kiváltság, hogy van még gyülekezet ezen a területen!
- ✓ A jövőben a Krisztus-központú közösségeknek össze kell fognia, mert csak ez jelenthet megoldást!
- ✓ Olyan találkozóhelyek létesítésére van szükség, ahol keresztyének találkozhatnak más nem keresztyén emberekkel!

- ✓ Meg kell őrizni a keresztyén közösség fészekmelegét, de késznek kell lenni ebből kilépni, ami a misszió alapfeltétele!

A gyülekezet a másodikat választotta, bár időközben el kellett adniuk a templomépületet, mert a karbantartása túl nagy anyagi terhet jelentett a közösségnek. A gyülekezeti termet egy emigránsokból álló gyülekezettel közösen használják.

Amikor döntött a gyülekezet a túlélés és a misszió mellett, ez azt is jelentette, hogy elkezdődött a szolgálat a nem gyülekezeti tagok felé. Látogatások szervezésével kezdték, amire elméleti oktatással és tapasztalatszerző találkozókkal készítették fel az önkénteseket. A felkészítés célja a gyülekezet megnyitása, hogy kész legyen együttműködni más kultúrkörből, népcsoportból származó emberekkel.

A nagy kérdés ma: mi a keresztyén hit relevanciája, miben és hogyan élnek át az emberek Isten jelenlétét? A missziót azonban a gyülekezeti létformától nem lehet elválasztani, és bár sokan gyökereiket találják meg a gyülekezetben, a kívülállók felé való nyitás új megvilágításban mutathatja meg az egyházat és a keresztyéniséget is.

Túl kell látnunk és lépünk saját határainkon, hogy találkozzunk azokkal, akik ugyanazon ügyért fáradoznak. Ezért először az evangéliumi lelkészek kezdtek összejárni, de mostanra már kiszélesedett ez a kör. Csak úgy tud azonban működni, ha a lelkipásztorok kölcsönösen tisztelik egymást. A kör neve: Egyházak Rotterdamért.

Rotterdami beszélgetéseim alapján a következő tanulságokat szűrtem le:

1. Isten elveszettek iránti szeretetét egy nyitott gyülekezet sokkal inkább kifejezheti, mint egy tagjaiért élő zárt közösség.

2. Egyetlen gyülekezet sem válik önmagától missziói közösséggé, hanem komoly döntések, áldozatok nyomán formálódik. Ezt a formálódást minden gyülekezetnek meg kell kezdenie, ha nem akar elköltözni a területről, ahonnan már tagjainak jó része elvándorolt.

3. A kívülállók szükségleteire való figyelem, a közös missziói szolgálat teszi igazán ökumenikusan nyitottá a gyülekezeteket.

4. A nyitottságban élő gyülekezet nem veszíti el identitását, sőt a más kultúrkörből származó közösségek tagjaival való együttműködése során még tudatosabbá válhat saját meggyőződésében.

5. A missziói szervezetek nem pótolhatják a helyi gyülekezetek szolgálatát, de sokat segíthetnek, megfelelő képzési és evangélikációs anyagokkal és tanácsadással.

6. A helyi közösség javának keresésében a gyülekezet civil szervezetekkel és a hivatalos kormányzati szervekkel is együttműködhet.

Meggyőződésem, hogy mindezek a kérdések Budapesten és más vidéki nagyvárosokban is jelen vannak, legfeljebb kevesebb a bevándorló, és más etnikumok együttélésének segítségével van szükség gyülekezeti közreműködésre.

Bacskai Bálint

(A cikk anyagát a szerző rotterdami látogatásai alatt gyűjtötte 2000 júniusában, a helyi missziói vezetőkkel való beszélgetések felhasználásával.)

Kedves Testvéreink!

A tavalyi „próbaév” után hivatásunkban megerősödve térünk vissza Indiába. A hathetes otthoni szolgálat és pihenés után úgy éreztük, hogy hazaértünk, mikor Bombay-ban leszállt a repülőgépünk. A bombayi tömeg már nem hatott ránk sokkolóan, a helyiek közvetlensége, kíváncsiságára már nem irritált. Talán már hiányzott is az a más világ, amit egy év után kezdünk egy kicsit magunkénak érezni. Boldogan tértünk vissza dél-indiai otthonunkba, annál is inkább, mert tudtuk, hogy az elkövetkezendő két évben már hárman leszünk...

Dadus a családban

Rajama mint háztartási alkalmazott vált családunk tagjává. Indiában az ilyen alkalmazást ayah-nak, azaz dadusnak nevezik, s valóban, Rajamában egy gondoskodó, szerető, szorgos anyára találtunk. Rajama hatvanhat éves, és élete során jó pár európai családnál szolgált már. Tudja, hogy a hasunkon keresztül vezet az út a szívünkhöz, és ezt az utat nagy lelkesedéssel járja. Testvéreink ne lepődjenek meg, ha kiküldetésünk után kigömbölyödvé tértünk majd haza.

Kellemes meglepetésünkre Rajamáról az derült ki, hogy evangélikus keresztyén. Ez rögtön kapcsolópontot jelentett közöttünk, hiszen mind a magyar, mind pedig az indiai evangélikusok német gyökerekkel rendelkeznek. Van azonban egy két különbség, amit mi inkább különlegességként élünk meg. A templomba belépve itt az a szokás, hogy mindenki „leoldja saruját”, minek eredményeként papucstömeg tornyosul az ajtóban. Vagy például a reformáció ünnepére készülve az egyház a híveket arra kéri, hogy ha tehetik, adakozzanak, mégpedig családunként egy-egy szárit

(egy hét méter hosszú szövet, melyet a nők maguk köré tekerve viselnek) és lungit (szoknya szerű férfiruházat). Ezeket az egyház a szegények közt osztja szét.

A jó házasság az égben köttetik!

Szeptemberben az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy Rajama legkisebb fiának esküvőjére meghívást kaptunk. Mivel most volt először lehetőségünk egy indiai esküvőn résztvenni, ez különösen is nagy élményt jelentett számunkra.

Indiában a házasság mind a mai napig gyakran házasságközvetítő útján köttetik, a fiatalok véleményétől függetlenül. Különösen hindu körökben van ez így. Viszont a keresztyének azt vallják, hogy a jó házasság az égben köttetik, Isten rendelése, és nem a csillagok állásán múlik. Ezért sokkal gyakoribb a szerelmi házasság, ugyanakkor mégis sokkal többet nyom a latba a családi háttér, mint nálunk.

Így volt ez Jayakumar és menyasszonya, Prema esetében is. A két család közösen egyezett meg a hozomány összegében és együtt tervezték meg az esküvőt is. Az esküvő az ő családjaiban is az az egyetlen alkalom, amikor igazán ünnepehetnek, bármibe kerüljön is. A meghívottak száma is jóval magasabb egy indiai esküvőn: Rajama családja szolid anyagi körülményei ellenére ezer vendéget hívott meg. Ők ezt nem tartják túlzásnak, hiszen egyszer házasodnak csak a fiatalok...

Az esküvő hétköznap került megrendezésre, ami itt a legtermészetesebb. A vőlegény és a menyasszony külön menettel érkezett meg a templomba. Itt is szokás a zenés lakodalmas menet, csak éppen a zene és a hangszerek keletiesek. A templomba belépve a menyasszony

A szertartás végeztével az ifjú pár a templomajtóban fogadta a jókívánságokat. A nyugati kézfo-gás térhódítása ellenére az indiai keresztyének még mindig gyakorolják azt az ősi, nemes szokást, hogy áldásként az ünnepelelt fejére helyezik kezüket, s közben a homlokára hüvelykujjukkal egy keresztet rajzolnak. Beleborzongtam ennek a szimbolikus cselekedetnek csodálatos mélységébe. Bárcsak mi,

a lelkész áldása után az oltárhoz ment és a vőlegény mellett foglalt helyet. A fehér szín nincs túl nagy becsben itt. Az indiaiak sokkal inkább az élénk színeket szeretik ünnepi viseletnek. De itt is látható volt már a kultúrák keveredésének első jele: a menyasszony jázminbimbóval borított fejére használt, öreg fátol került, mely nem illett a lila indiai ruhához egy cseppet sem.

Jegynyakláncot a nyakba!

Az esküvői szertartás a nálunk megszokott módon folyt le: köszöntés, igehirdetés, eskü szöveg, énekek, igeversek. Az esküvő csúcspontját az a pillanat jelentette, amikor a fogadalom után a vőlegény felkötötte a menyasszony nyakába a jegynyakláncot, ami a mi jeggyűrűnk indiai megfelelője.

magyarok ne világiasodtunk volna el ennyire egyházi gyakorlatainkban...

Desszert banánlevélen

A lakodalmi ebédre felfogadott szakácsok egy különleges rizsfajtát főztek meg csirkehússal keverve. Volt hozzá saláta és édes tejbeigríz. Mindezt banánlevélen táltalták, evőeszköz nélkül. Sokak szerint az indiai ételnek csak akkor érvényesül az íze, ha azt kézzel eszik.

Maradandó élmény volt részt venni ezen az esküvőn. Jó volt együtt ünnepelni tamil evangélikus testvéreinkkel.

Szeretettel köszöntjük az Olvasókat:

Jóné Jutasi Angelika
és Jó András

Új tanév, új feladatok, új örömök

Szeretettel üdvözljük az MM Olvasóit újra Indiából. Rövid otthoni tartózkodásunk után újult erővel kezdtük meg második tanévünket Kodaikanalban.

A 2000-2001 tanév különös jelentősége, hogy az iskola most ünnepli fennállásának századik évfordulóját. Ez sok szép eseményt jelent ebben az évben, azonban a gyakorlatban inkább többletmunkában nyilvánul meg a tanárok számára.

Az évforduló tiszteletére az állami posta bélyeget adott ki. Ez a gesztus kifejezi, hogy a közéletben mennyire elismerik iskolánkat. Emellett a központi ünnepségre ellátogatott több jelenlegi és korábbi állami tisztségviselő és miniszter is. Több nagykövet is jelen volt és beszédet mondott. Az ünnepséget díszhangverseny zárta, melyen növendékeink klarinétgyűjtése is részt vett.

Nagy dolog, hogy egy keresztyén iskola ma Indiában ilyen állami és helyi megbecsülésben áll! Számталanszor lehet halani keresztyéneket ért atrocitásokról. A hindu fundamentalizmus szinte érezhetően erősödik a közéletben.

A nagy ünneplés után elkezdődött a tanítás és a szürke hétköznapi egymásutánja. Mindketten ugyanott folytattuk a munkát, ahol tavaly abbahagytuk. Angelika hittant tanít óvodától nyolcadik osztályig, András erkölcsstant, klarinétot és vallásfilozófiát. Egy-két változás azért történt. Az általános iskolában kialakítottak egy állandó hittantermet, így most már a gyerekek

jönnek Angelikához és nem ő jár osztályról osztályra. Ezáltal a gyerekek munkái állandóan kiállíthatók és a terem berendezése is jó alkalom a bizonyoságtételre. Persze a komoly és elgondolkodtató dekoráció sok munkát jelent Angelikának. András számára két kihívás is jött az új tanévvel. A tavaly elkezdett valásfilozófia órára huszonegy tanuló jelentkezett a múlt félévi kilencsel szemben. Ez egyfelől jelenti, hogy a diákok érdekesnek tartják az órát, másfelől azonban komoly többletmunkát jelent. A házi és iskolai dolgozatok gondos értékelése és a felkészülés jóval több időt vesz igénybe, mint tavaly.

A másik kihívás a zenetanítás felől érkezik. Iskolánk részt vesz a londoni Royal School of Music nemzetközi vizsgarendszerében. Ebben a félévben három klarinétos növendék is megpróbálkozott a vizsgával. Büszkeségünk, hogy András tanítványa, Shayar, egy bombayi nyolcadikos fiú kapta a legmagasabb pontszámot az egész iskolában. András maga is sikerrel próbálkozott a nemzetközi zenetanári képesítés első fokozatának megszerzésével. Persze ezeket a kihívásokat nem találjuk terhesnek, hiszen azt csinálhatjuk, amit nagyon szeretünk, taníthatunk.

Az ifjúsági biliaórákat is újra kezdtük ebben az évben. Eleinte küzdelmes volt megfelelő időpontot találni az alkalmak számára, mert a gyerekek nagyon elfoglaltak még esténként is. A tavalyi vasárnap délelőtti időpont foglalttá vált, mert idén újra bevezették az istentisztelet utáni kötelező vasárnapi iskolát az érintett korosztálynak. Kicsit úgy érezzük, hogy ezáltal a gyerekek már-már „túlzottan” is el vannak árasztva keresztyén alkalmakkal. Mi mindenesetre nem csüggedtünk és végül minden héten más-más időpontban találkozunk. Bár mostanában elég kevesen járnak, sok áldás van ezeken az összejöveteleken. Két nyolcadikosunk is határozottan kijelentette, hogy misszionárius szeretne majd lenni.

Tudjuk, hogy korai az ilyen lelkesedés, mégis örülünk, hogy Krisztus Urunk ügye ennyire megragadta kettejüket is. Reméljük, bibliáinkon még közelebb kerülhetnek Urunkhoz. Alkalmainkon egyébként a Biblia tanulmányozása mellett sokat játszunk és énekelünk. Kérjük, gondoljanak imádságaikban ezekre az alkalmakra, mert sokszor nagyon nehéz iskola után felkészülnünk, olyan programot összeállítanunk, melyet diákjaink örömmel és érdeklődéssel fogadnak.

Nagy örömet és biztatást jelent az a tudat, hogy az Olvasók odahaza nem felejtenek el bennünket!

András és Angelika

„Csak egy szót szólj...”

Az indiai rádiómisszió központjai

Az együttműködési szerződés eredményeként, 2001-től, az Evangélikus Missziói Központ, szerény anyagi lehetőségeihez mérten, támogatni szeretne Indiában sugárzott rádiómissziós programokat is. Az ottani munkával kapcsolatban közlünk néhány alapvető információt a finn rádiómisszió tájékoztató füzetéből, Tagai Péter fordításában. Egyben kérjük a rádiómisszió Barátainak imádkozó és adakozó támogatását ehhez a most induló új, közös, szolgálatához!

Ezeket a szavakat Jézusnak mondta egyszer egy római százados. Szeretett szolgálja lebélni fekiútt otthon, Kapernaumban és szörnyen szenvedett. A római százados a krízis megoldása érdekében kérte Jézust, hogy csak egy szót szóljon, ami elegendő a szolgálta gyógyulásához. Kérése azt mutatja, hogy ez a katonaember mélyen megértette annak a lényegét, ahogyan az ÚR munkálkodik.

Gyakran azt gondoljuk, hogy egy lelkész, evangélista, misszionárius, vagy legalábbis egy hívő jelenléte szükséges ahhoz, hogy az Úr munkálkodni kezdjen köztünk. Am a római százados egy csodálatos felismeréssel gazdagította a világmissziót, bemutatva, hogy nem az emberi jelenlét teszi lehetővé az Úr értünk való működését, hanem a hangzó Ige az, ami re szükség van.

A menny és föld alkotója kezdeményez, ő tart fenn mindeneget, és követi azokat a szavakat, amelyeket mondott. Semmi sincs a szavai és cselekedetei között. Nemcsak az igaz, hogy Szava beteljesedik, hanem Igéje már magában

foglalja a beteljesedést. Isten Igéje és a valóság, amit az Ige kifejez, egy és ugyanaz. Isten Igéje nem valami felé mutat, hanem magával hozza saját beteljesedését.

Az Evangélikus Missziói Központ és finnországi partnerszervezete, a Sanansaattajat munkája is bizonyítja, hogy mindez így van. Magyar városokban, falvakban, otthonokban, határon innen és túl, a rádió keresztiül hallgatják Isten igéjét, amely áldást, bátorítást, üdvösséget közvetít számukra. És ugyanez történt Dél-Amerika, Afrika és Ázsia ismeretlen területein, ahová soha nem léphettek eddig misszionáriusok. Ha Isten igéje hallhatóvá válik a rádió keresztiül, az evangéliumhoz kapcsolódó ígéretek beteljesednek. Különböző népek jutnak el az Úrhoz üdvösséget nyerve. Gyülekezetek születnek és nagy öröm árad szét a rádióhallgatók között.

Gyerünk tovább, testvéreim Magyarországon, akárcsak Finnországban: csak „szóljátok a szót” azoknak, akiknek erre szüksége van, akik azelőtt még soha nem hallották a jó hírt.

És nagy lesz az öröm a mennyben, mert emberek üdvösségre, bátorításra és áldásra találnak.

Ezekkel a gondolatokkal köszönti a misszió magyarországi barátait az Evangélikus Missziói Központ finn partnere, a Sanansaattajat. Ezt különösen is nagy örömmel tesszük azért, hogy november 3-án aláírtuk a két szervezet közötti együttműködési szerződést. Ez új kapukat nyit, hogy hirdessük együtt az igét: „csak szólj egy szót...”

Per-Olof Malk
a Sanansaattajat igazgatója

India

hetente egy új gyülekezet!

India egymilliárd lakosú ország, ahol több mint 1600 nyelvjárás honos. Lakosainak számát tekintve a második legnépesebb ország a világon. Előrejelzések szerint 35 év alatt ez a szám majd megduplázódik.

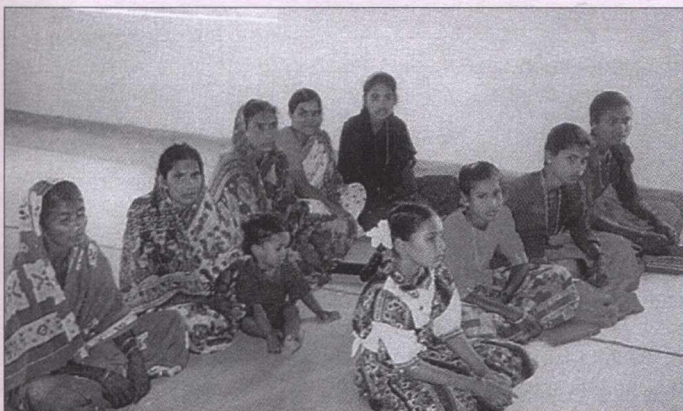
India területe mintegy 35-ször nagyobb, mint hazánké. Annak ellenére, hogy több mint húsz, milliónál is több lakost számláló városa van, a lakosság háromnegyede vidéken él.

A hivatalos statisztikák szerint az indiaiak 2,5%-a van megkeresztelve, azaz kb. 25 millió fő. A gyakorlatban ez a szám átlépi a 6%-ot. Az indiai keresztény egyház a rádiómisszió munkájának következtében is növekszik.

A *Sanansaattajat* nyolc, Indiában hallható keresztény rádióműsor elkészítését és sugárzását támogatja. *Guajarat* tagállam nem keresztény őslakosságának sugározni programokat bhili, choudhari, gamiti, kukna, varli és vasav nyelven.

A 86 milliós *Bihar* India egyik legszegényebb tagállama. A *Sanansaattajat* Biharba kurukh és maithi nyelven készülő rádióműsorokat készít. A rádióprogramokat indiai keresztények készítik, sugárzásuk Oroszországból, Közép-Ázsiából és Sri-Lankából történik, melyért egy nemzetközi rádiómissziós szervezet, a *Trans World Rádió* felel. A műsorok készítői folyamatosan kapnak visszajelzéseket levélben. A hallgatók elmesélik, hogy „*most hallottak életükben először Jézus Krisztusról, a rádióknak köszönhetően.*”

Az említett keresztény rádióműsorok áldásos eredményének tekinthető, hogy Indiában átlagosan egy új gyülekezet születik hetente.

„Először hallottam a Megváltóról...” (Levéldízet)

„Szorgalmas istenimádó voltam, és ezen istenek szolgálatán keresztül gondoltam el a megváltást. Egyik nap véletlenül találtam egy szórólapot, amely a ti programotokat ismertette, és ráhangoltam magam a missziói időtökre. Bekapcsoltam a rádiót, hogy halljam a műsorotokat. A fejem tele volt sokféle kérdéssel. Meglepődve hallgattam az adást, ahol először hallottam az igazi Megváltóról. Tudnátok-e küldeni nekem irodalmat, hogy többet tudhassak meg az Úr Jézus Krisztustól?”

KAZETTAMISSZIÓ

Az új kazettán
a tengelici Méceses együttes
dalai mellett
Füller Tímea meditációit
hallhatjuk.

Következő cikkünk is ennek
a kazettának az anyagából való.

JÉZUSNAK KI KÉSZÍT „SZÜLINAPI AJÁNDÉKOT”?

Gyönyörködve sétáltunk két kicsi lánykánkkal a hulló őszi falevelek között. Gyakran lehajoltunk egy-egy makkért, tobozért, színpompás kései virágért, találtunk bogyót, érdekes alakra görbült száraz ágat, mindenfélét, ami kincsnek számít a rácsodálkozni képes gyermeknek (vagy gyermekszemű felnőttnek). Lassan haladtunk a kopaszodó fák alatt és közben sok mindenről beszélgettünk: messze vidékre költözött madarokról, őszről és télről, Mikulásról, és szóba került a közelgő karácsony is, mint „az Úr Jézus születésnapja”.

Kislányunk éppen egy tűzpiros madárberkenye-bogyót szorongatott az egyik kezében nagy óvatosan, zsebeiből szépen megőszült falevelek kandikáltak ki. A szeme felcsillant a hírre, talán eszébe jutott a tavalyi szép kis karácsonyfánk, az ünnepi csillogás és az ajándékok, gondoltam, de nem. A kis csacsogó egészen másról kezdett beszélni.

– *Szülinapja lesz az Úr Jézusnak?* (Olyan bizalommal tudja még kimondani ezt a nevet! Neki a lecsendesített vihart, az előkerült játékokat, a meggyógyult kis barátnőt fűzi hozzá a tudata az Úr Jézushoz...) *Akkor én tűzök neki, mint a keresztapunak.*

(Tudniillik asztaldíszek készülnek az összegyűjtött bogyókból, szárazvirágokból egy-egy oázisdarabba szűrve. Ajándékoztunk már ilyet többeknek. Igen, ezt ő maga szedegeti, tűzi kis segítséggel, ez az ő ajándéka.)

De hirtelen mégis megdöbbenett az egész, mert valahogy az én szívemben, fejemben már úgy összefonódott a karácsonnyal az a másmilyen ajándékozás. A boltban, ha tetszik valami a gyerekeknek, rögtön azt hallja: kérd a Jézuskától karácsonyra. Mit kapsz karácsonyra? Mi felnőttek meg gyakran lázasan vásárolunk, idegesen készítjük elő a sok ajándékot, és csak szenteste a templomban, amikor lerogyunk – fejünkben ott duruzsolnak még a gondolatok: a mákos beigli, a feldíszített fenyő, meg a csomagolásokat díszítő masnik –, jut eszünkbe *Az, akinek a születésére emlékezünk.*

Mi sem neki készítünk ajándékot. *Neki ki készít?* Persze Istené a Föld és minden, ami rajta van, igen, de hát minek örülne Ő akkor ezen a szépséges ünnepen? Sokáig törtem a fejem ezen, nem akartam valami „kegyes szöveggel” elütni ezt a kérdést. Aztán eszembe jutottak az Ige szavai: „*Amennyiben megtettétek egygel a legkisebbek közül, énvelem tettétek meg.*” És itt a Biblia megettetett éhezők-ről, felöltöztetett ruhátlanokról, meglátogatott betegekről, rabokról beszél. Egymáson keresztül tudjuk megajándékozni az Urat. A figyelmünk, időnk, javaink, amit neki, érte adunk oda, ez az igazi karácsonyi „születésnap” ajándék annak, Aki maga a legnagyobb ajándék nekünk.

Füller Tímea

Papucs- hívők

„Biztosan nincs ezeknek tévéjük otthon!” – mutat a templomba igyekvő emberekre kedves keresztény testvérünk, kényelmes foteljából, a tévé előtt ülve. Valószínűleg papucsban van, és otthonos, meghitt hangulatban.

A tévé nagy áldás: otthonunkba hozza a világot, és még csak ki sem kell lépni a lakásból, máris mennyi találkozásunk lehet: emberarcok, sorsok, hírek, események, filmsztorik, zene, színház... Elég bekapcsolni a dobozt, és betódul a külvilág – olykor még a hit

is, mondjuk egy istentisztelet-közvetítés formájában.

Meg kell hagyni: kényelmes dolog egy fotelos, papucsos istentisztelet. Nyugodtan lehet melegítőben, házilag „elersztve” kísérni az eseményeket. Megkondul a harang, felzeng az orgona. Kezdődik a közvetítés. Istentiszteleten vagyunk. És mégis mennyire más ez az egész! A liturgia és a prédikáció közben bátran kommentálhatjuk az eseményeket, bekaphatunk pár falatot, megstoppolhatjuk a gyerek zokniját. Ha nem tetszik, csatornát is válthatunk, vagy kikapcsolhatjuk a tévét. Mi dönthetjük el, hogy mit akarunk, és mit hogyan akarunk.

Kényelmes kereszténység – avagy papucsos hívők közössége?!

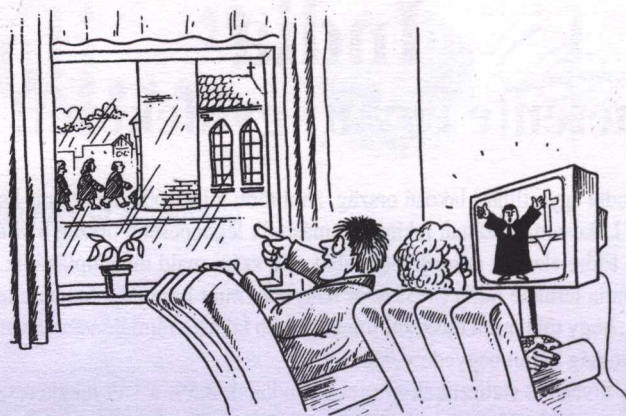
Persze, vannak közöttünk sokan olyanok, akiknek egyetlen kapcsolattartási lehetőségük keresztényekkel, gyülekezetekkel a tévés istentisztelet. Ágyhoz kötött betegek, fájós lábú idős emberek számára bizonyára nagyon sokat jelent az, hogy otthonukban átélhetik a gyülekezeti istentiszteletet. Most nem róluk szeretnék írni.

Inkább azokról, akik – mint a karikatúra is mutatja – a kényelmük érdekében, amúgy papucsostól, belevetik magukat a foteljükbe és az „élvezetekbe”. Amúgy rendszeren konzumálnak. Ha jó a „lelki műsor”, megnézik, ha nem, átkapcsolnak. Még arra is képesek olykor, hogy virtuálisan vegyenek úrvacsorát, mert így is „működik” a dolog. És mindezt természetesnek is tartják, mert haladnak a korrall.

Úgy tűnhet, kicsit szándékosan kisarkítva írom mindezt. Lehet, hogy cinikusan is hangzik. A kép kapcsán azonban több gondolat körözi az agyamban. Szeretném most őket megosztani. Talán megbocsátható.

Miért, vajon miért, olyan „leülős” a kereszténység ma? Sokszor tapasztaljuk, hogy mintha megállt volna az idő velünk. A világ tovafulat, kihívásaival, kérdéseivel együtt; talán másoktól várva segítséget, választ. Mi, keresztények pedig papucsban üldögélünk, „lazulunk” (egy mai kifejezéssel élve), jobb esetben bandukolgatunk. Így aztán könnyen megkapjuk a kritikát: lejárt, ódivatú, nem életszagú...

A jézusi Hívás és Küldés pedig még most is érvényes: „Menjetelek! Íme, én elküldelek benneteket!” És ránk vonatkozik. Mindannyiunkra. Mert „mennivalónk” van. Nem papucshívőkre, hanem útonjáró tanítványokra van szüksége a Mesternek.

Jézus három éven át szüntelen úton volt emberszívtől emberszívig. Mi pedig gyülekezeti körleveleket postázunk.

A Mester arra biztatta tanítványait, hogy menjenek, és nevében hirdessék a szabadulást, Isten országának elközeledtét, a bűnbocsánatot, és gyógyítsanak, megtérésre hívjanak minden embert. Mi, mai követők, azért imádkozunk, hogy Isten teremtsen békét, oldja meg az emberiség nagy problémáit, nyúljon bele embersorsokba, gyógyítsa meg XY-t. Közben pedig mindezzel a közbenjárással ki is pipáltuk közreműködésünket, és felelősségünket szépen visszadobjuk annak, akitől vállunkra helyezte a másik ember életét, terheit.

Haláli nyugalommal tunkoljuk a mustárba virslinket, miközben a tévé képernyőjén éppen egy tömegsírt mutatnak, vagy repülőgépkatasztrófát, árvízszújtotta területen megmaradt holmijaikat mentő embereket.

Tehetetlen vagyok. Ugyan, mit segíthetnék én? Annyi a baj, a gond, mire elég az én erőm? Inkább majd a nagyok elintézik. Én majd szorítok nekik, szurkolok a partvonalról, fohászokodom...

Vajon nem sorolhatom-e magamat is sokszor a papucsos keresztények közé, mert nehezemre esik mozdulni, kilépni önmagam zárt világából? Miért ragaszkodom sokszor a fotelomhoz, a kényelmemhez, a papucsos-létállapothoz, amelyről belül jól tudom, hogy nem vezet sehová?

Jézus ma is, engem is figyelmeztet: konzumálás helyett egyszerűen próbáljam meg követni őt. Csak az első pár lépés, az első néhány mozdulat nehéz, amíg felállok a fotelomból, lerúgom a papucsomat. Utána már öröm lehet minden lépés, minden találkozás. És Utána, az Ő nyomában járva öröm az út. Minden mozdulat, amit a testvéreért teszek, Hozzá visz közelebb. Minden lépés, amelyet viszi a másik ember felé, Őt hozza szívközelebe.

Talán a karikatúra-házaspár is megérti lassan, amit tanulunk, újra tanulunk mindannyian a Mestertől. Azon a másí, a következő képen, remélem, őket is a templomba menet láthatnánk, amint szívükben a Küldés szavát őrzik és megélik az élet istentiszteletében.

Szent-Gály Kata két imádság-töredékét hadd írjam ide a végére:

„Uram, add, hogy lássak a magam kis világán is túl a magam érdekein is túl hogy észrevegyem jeleidet ebben a mi nehéz korunkban láttasd meg velem hogy mit kell tennem és mit hogyan kell tennem van két kezem hozzá nekem is.”

„Bár úgy találnád, hogy a munkát elvégeztem beteljesíttem a küldetést, amit kaptam, bár úgy találnád, hogy arasznyi életemet valóban küldetésnek éltem s megdicsőítettem általa a mi Atyánkat, aki velem is üzeni akart a földnek.”

Varga Gyöngyi

Az Istennek nincsen háta

(avagy keresztény globalizáció egy nemzetközi diák szemszögéből)

Tizenketten ülünk az asztalnál. A dátum: kétezer évvel később. A Mester ugyanaz, mindenki máshonnan jött, de senki sem az Isten háta mögül....

Tágul a világegyetem és közben megy össze a világ. Minden és mindenki csak klikkelésnyi távolságra van... Szépen megfogalmaztuk: *Földünk egy kis globális faluvá ment össze*. S mi magyarok jól tudjuk: faluban kocsmából öt is, kultúrházból egy is nehezen él meg. Így hát globalizáció címszó alatt mind begyűlünk a nagy piros-kék meg fehér zászló alá, aminek egyre több virtuális csillagot lehet már a sarkába rajzolni. Persze nem most kezdődött. Csak felgyorsult, és ha valami az egész világot behálózza, elég nehéz kimenekülni belőle (gravitáció, stb.)

De nem akarok itt nagy szavakkal, főleg nem kövekkel dobálózni, megtették azt sokan nem is olyan rég, *Prágában*. Egy egészen másfajta globalizáló erő-

ről van szerencsém „tudósítani”, melynek működését tapasztalhatom itt, ebben a keresztény nemzetközi iskolában. Egy erőről, ami egyesít, mégsem rombol, egy erőről, ami globalizál, de mégsem sablonokat gyárt. Egy erőről, amely képes átsegíteni a nyelvi és kulturális falakon anélkül, hogy lerombolná őket.

Tizenketten ülünk az asztal körül. Mindenki máshonnan jött. Van itt kétméteres body-builder *Tanzániából*, apró termetű japán tanárnő, kislány *Kolumbiából*, nagylány *Kaliforniából*, és beleférek én is. Mindenki kezében ugyanaz a könyv. Tizenkét különböző nyelven. *Ez a globalizáció sem most kezdődött, de valahogy így*. Csak másik tizenkettővel: „*Menjetek el, tegyetek...*” Mert valamit megtanulhattam itt a birke-landi nemzetközi népfőiskola diákjaként: az Istennek nincsen háta – csak az embernek.

Gáncs Kristóf

Nemzetközi csapat (balról jobbra):

USA, Tanzánia, Magyarország, Sri Lanka, Norvégia, Kína, Koszovó

GONDOLAT-ÉBRESZTŐ

A Diáksziget egyik ismeretlen művésze alkotta az alábbi rajzot a történelmi egyházak sátrában. Benned milyen gondolatokat indít el?

Ha megírod nekünk, a következő MM-ben talán már más is elolvashatja...

EKE BIBLIAISKOLA

Beérő gyümölcsök

Két évvel ezelőtt nagy örömmel adtunk hírt arról, hogy megkezdte munkáját az EKE Bibliaiskola. Egyházunkban is megindult egy olyan képzés, amelynek az a célja, hogy gyülekezeteink hívó tagjait felkészítse az aktív gyülekezeti életre, hogy ne csak „fogyasztók”, hanem szolgálatra kész segítői legyenek lelkipásztorainknak a gyülekezet lelki építésében.

Az indulás nagyon reménytel volt, hiszen több, mint negyven fővel indult az első évfolyam. Nagy várakozással és sok kérdéssel kezdtük az első hétvégét. Vajon hogyan tudják az előadók tartalommal megtölteni az órarendet, hiszen még akkor nem voltak kész jegyzetek és megírt óravázlatok. Lesz-e minden órára előadó, ha az előadók szabadidejüket feláldozva, plusz feladatként végzik ezt a szolgálatot? Kitar-e a hallgatók lelkesedése akkor is, amikor sok lemondással és fáradozással jár a részvétel és a tanulás? Milyen lesz a légköre a Bibliaiskolának, igazi közösségé formálódik-e, ez a korban, képzettségben, gyülekezeti háttérben és személyiségében is nagyon különböző ember? Az elmúlt két év választ adott a kérdéseinkre. Isten kegyelméből nagyobb zökkenők nélkül folyt a tanítás a tizenhat hétvége és négy nyári hét során. Mozgalmas, sokszor lemondásokat és erőfeszítést igénylő, de Istentől gazdagon megáldott évek után érkezett

el a tanévzáró és az új évfolyam tanévnyitójának az ideje: 2000. november 4.

A Kispesti Evangélikus Gyülekezet temploma adott helyet alkalmunknak. Nagy ünnep volt ez a hallgatóknak, előadóknak és az egész EKE-közösségnek, hiszen olyan régi vágyunk vált valórrá, amiért mindannyian imádkoztunk és melynek első gyümölcse a most végzett évfolyam.

Az ünnepség Bozorády Zoltán esperes igazgatóját követően a Bibliaiskolások bevonulásával folytatódott. A tanulmányaikat most befejezők és az új évfolyam tagjai egy-egy szál virágot tettek le az oltárra annak jeleként, hogy így szeretnék életüket, az előttük álló szolgálatokat, vagy tanulmányokat Isten kezébe tenni. Az oltár elé felsorakozott bibliaiskolások köszöntötték a csendesnap résztve-

vőit, énekeiken és személyes biznyságtételeken keresztül próbálták betekintést adni abba, hogy mit jelentett számukra a Bibliaiskola.

Széll Bulcsú, a Bibliaiskola lelkész igazgatója értékelte az elmúlt tanévet. Felhívta a figyelmet arra, hogy a közelmúltban ünnepezt Reformáció-értékeihez ragaszkodjunk. Az Isten ígéje maradjon olyan fontos számunkra, mint amilyen fontos helyre a Reformáció emelte. Álljunk meg hűségesen a tiszta tanítás mellett.

A tanévzáró - tanévnyitó beszéd után az oklevelek és emléklapok kiosztása következett. Az a 25 hallgató, aki záróvizsgával fejezte be tanulmányait, a vizsga eredményét tartalmazó oklevelet, akik pedig vizsga nélkül, azok emléklapot kaptak.

Györfi Mihály az EKE kuratóriumának elnöke elmondta, hogy mivel a kiosztott oklevelek hivatalosan nem elismertek, a végzett bibliaiskolásokon múlik, hogy mennyit érnek majd. Milyen élet, milyen szolgálat lesz mögötte? Ez minősíti majd a Bibliaiskolát is. Végzett hallgatóként visszatérve saját gyülekezetükben mennyire lesznek hasznos, építő tagjai a bokodi, az érdi, a gyúrói, a győri, a keszthelyi, a kiskőrösi, a kispesti, a lucfalvi, a nyíregyházi, a nyírszőlősi, a nyírterki, az oroszlányi, a pomázi, a piliscsabai, a szarvasi, a szákszendi, a taitai és a zuglói gyülekezeteknek.

Herkely János

A Szent Lázár Lovagrend aranyplakettjét dr. Dobos Károly kapta

Bensőséges ünnepet rendeztek az esztergomi Bazilikában szeptember 17-én a Szent Lázár Lovagrend tagjai, mikor is hazánkba látogatott a rend Nagymestere Franciaországból. Új lovagokat avatott, és aranyplakettel jutalmazta dr. Dobos Károlyt, a magyarországi Lepramisszió vezetőjét.

A Szent Lázár Lovagrendről már egy Kr. u. 530-ban fennálló palesztinai kórházzal kapcsolatban olvashatunk. 1120 körül az ágostonos regula szerint szerveződtek közösséggé, és tagjai általában leprások voltak. Még a nagymesterük is csak leprás lehetett hosszú ideig. A 12. században Palesztinában több kolostort építettek, majd Orleans mellett alakult ki a francia központ. Ma is innen irányítja a 48. Nagymester a világ minden táján megtalálható lovagokat.

Jeruzsálem védelméért hősiessé harcoltak a leprás lovagok is, katonai vitézségüknek híre ment. De amikor a Szentföld elesett, 1291-ben minden katonai tevékenységről lemondva teljesen a betegek ápolására, gondozására fordították tevékenységüket.

Magyarországon is nyíltak házaik már a 12. században. Esztergom környékén telepedtek le, külön templomuk és kórházuk volt a Szent Lázár dombon. Később Budán is ápolták a leprásokat. Sajnos a török kiűzése után nem tudtak újrászerveződni, csak 1922-ben jelentek meg újra hazánkban, és igen sok jót tettek kórházak szervezése és felszerelése területén. 1945-ben megint menekülésre kényszerültek, de már, amint lehetett, 1991-ben szolgáltak és 1993-ban a segítség különböző formáiról közös megállapodást írtak alá a Magyar Köztársasággal. Ma is első feladatuknak tekintik a világ leprásainak segítségét a lepra elleni küzdelem, felvilágosító és szűrőmunka formájában. Hiszen ma is fél millió azoknak a száma, akik évente leprabacilussal fertőződnek.

A magyarországi Szent Lázár Lovagrend német társaikkal együtt a romániai lepratelep támogatásában vesz részt. De Szent Lázár nevét viselik az általuk fenntartott szeretetotthonok, és más szenvedő embertársaik is számíthatnak segítségükre. Idén az árvízkárosultak támogatásából is kivették részüket.

Dr. Dobos Károly, a magyarországi Lepramisszió 98 éves vezetője már 30 éve szervezi a leprásokat segítő munkát a londoni Nemzetközi Lepramisszió irányítása alatt. Ebben felekezeti különbség nélkül részt vesznek a gyülekezetek, de egyé-

ni adakozók is nagy számban. Van, aki pénzével, mások munkájukkal támogatják a világ 17 országába, 34 kórházába küldött csomagok összeállítását. Évente nagyobb összegű pénzsegélyt is átutalhatnak a nemzetközi központnak.

Bár Dobos Károly református lelkipásztor nem emberi elismerésért szervezte meg hazánkban a lepramissziót, hanem Jézus Krisztus egyenes parancsára, hogy „poklosokat tisztítsatok” (Máté 10,8), mégis öröm ez a kitüntetés azok számára is, akiket évek óta munkatársaiként tart számon, de mindenkinek, aki ismeri őt, így a Missziói Magazin olvasóinak is. Láthatjuk, hogy ez a munka sem hiábavaló az Úrban.

„Isten különböző módokon segít, hogy megnyíljanak a szívek irgalmasságra a leprások iránt, hiszen Pál apostol is így int: cselekedjétek jót mindenkivel... Hálát adok, hogy ez a két formája a lepra-szolgálatnak összekapcsolódott ebben a kitüntetésben, ezzel is kifejezve, hogy milyen nagy szükség van ma is a leprásokért való imádkozásra, az adakozásra, a Világnap megtartására Magyarországon.” – mondta Dobos Károly a kitüntetés átvétele után.

Kívánjuk, hogy adjon neki Urunk még sokáig erőt a munka folytatására, és minél több felelős embert, testvért, aki követve Jézus szavát, lehajol a leprásokhoz.

Bencze Imréné

MIBEN TÖBB JÉZUS, MINT A MIKULÁS?

A TV szünidei műsorát néztem, amikor a műsorvezető bejelentette: „*És most műsorunk sztárvendége következik*”, majd kb. 15 másodperc múlva feltűnt a szánkóján himbálódzó „sztárvendég”: a Mikulás, vagy más néven a Téalapó.

Izgatottan figyeltem széles mosolyát, rázkódó pocakját, és azt, ahogyan integetett és hangosan kiáltotta: „HÓ, HÓ, HÓ”. Öröm volt látni, ahogyan a gyerekek viszáintegettek, és együtt kiabálták: „Téalapó, Téalapó”. A következő hétfőn kaptam egy e-mailt, ezzel a címmel: „*Miben több Jézus, mint a Mikulás?*”

Szeretném most ezt megosztani veletek.

A Mikulás a Déli Sarkon él...

JÉZUS mindenhol.

A Mikulás szánkón utazik...

JÉZUST a szelek hordozzák, és a vízen jár.

A Mikulás évente egyszer jön...

JÉZUS mindig jelenlévő segítség.

A Mikulás ajándékokkal tölti meg a cipődet...

JÉZUS betölti minden szükségedet.

A Mikulás a kéményen keresztül érkezik, hivatlanul...

JÉZUS az ajtód előtt áll, kopogtat, és akkor jön be a szívedbe, amikor behívod Őt.

A Mikulás megengedi, hogy az ölébe ülj...

JÉZUS megengedi, hogy a karjaiban pihenj.

A Mikulás nem ismeri a nevedet, így szólít meg: „Szervusz, mi a neved?”...

JÉZUS azelőtt ismerte a nevünket, mielőtt mi ismertük volna. De nemcsak a nevünket, hanem a címünket is, a múltunkat és a jövőnket, sőt még a hajszálaink számát is.

A Mikulásnak nagy hordó hasa van...

JÉZUSNAK szeretettel teli szíve.

A Mikulás, ha vigasztal, ezt mondja:

„No ne sírj már!”...

JÉZUS így vigasztal: „Vesd rám minden gondodat, mert Nekem gondom van rád.”

A Mikulás kis segítőtársai játékokat készítenek...

JÉZUS új életet készít, sebzett szíveket gyógyít, széthullott otthonokat állít helyre, vagy új otthonot teremt.

A Mikulás megnevettethet, de...

JÉZUS olyan örömet ad, amely erővé válik.

Amíg a Mikulás a fenyőfa alá helyezi az ajándékaidat...

JÉZUS a mi ajándékunkká lett és meghalt a keresztfán.

Nyilvánvaló, hogy a két személy nem hasonlítható össze. Emlékeznünk kell, hogy kiről szól a Karácsony. Legyen az újra Krisztusé! Állj meg! Nézz körül! Figyelj! Hiszen még mindig Ő a mindennapok „sztárvendége”. Ne mulaszt el a Vele való találkozást, mert Vele igazi öröm az életünk vándorútján járni!

(Monday Manna)

Folytasd a történetet!

Egyetlen utunkról sem úgy térünk vissza, mint ahogy elindultunk. Bárhová is megyünk, bármi is a célunk, útközben minden hatással van ránk. Ezért minden útra kelés sok kalandot rejt magában. Csak nem biztos, hogy nyitott szemmel és nyitott szívvel járunk, és felismerjük a körülöttünk levő kincseket. Az útközben földet figyelő ember rengeteg szép élmény mellett

megy el: nem veszi észre a szép felhőket, a díszes házakat vagy az esőcsepes fákat. De a legnagyobb baj, hogy sok olyan embert sem lát meg, aki pedig örülne egy mosolyának, jó szavának. Nem véletlenül hívta fel egyszer Jézus is a tanítványok figyelmét az ég madaraira, a mező liliomaira: Ő észrevette a szépségeket, neki mindig volt ideje az emberekre. Ő azóta is találko-

zik az emberekkel, hogy már láthatólag nincs köztünk. Jézus tudta, hogy a találkozásoknak fontossága van. A Vele való találkozás pedig különösen is megváltoztatja a másik életét.

Olvassátok el az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 8. fejezetének 26-40-ig tartó szakaszát! Itt az etióp kincstárnok megtérésének történetét találjuk. Gondoljátok tovább a történetet és írjátok le, hogy szerintetek hogyan változott meg ennek a szerezcsen főembernek az élete a Jézussal való találkozás után! Hogyan élt ettől kezdve családjában, hogyan segítette a királynő uralkodását?

Leveleiteket küldjétek el a Missziói Magazin címére! A legjobbkat közöljük, illetve jutalmazzuk.

Szeretettel: Boda Zsuzsa

IMÁDKOZZUNK!

- hogy a karácsony újra Isten ajándéka legyen
- hogy gyülekezeteink misszionáló gyülekezetekké váljanak
- hogy a városokban se hulljon szét Krisztus nyája
- hogy a rádióhullámok szárnyán is terjedjen az evangélium közelben és távolban
- hogy az új évezredben újítsa meg népét a Szentlélek Isten

HATÁRON TÚLI MOZAIK

Hálaadás a múltért a 100 éves szabadkai templomban egy jövőt meghatározó vasárnapon, szeptember 24-én
Dolinszky Árpád, Káposzta Lajos, Gáncs Péter,
Dolinszky Márta

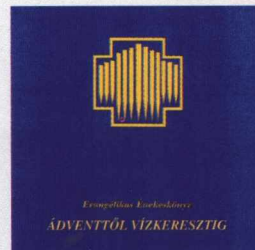

Ifjúsági csoport a sajógömöri templomkertben az első felvidéki regionális missziói napon

Az Erdélyi Magyar Evangélikus Egyház lelkészi kara
A brassói lelkészértekezlet főtémája
a média-misszió volt

Ezekkel is szerezhethetünk karácsonyi örömet!

az
Evangélikus Missziói
Központ
kazetta/CD kínálatából

az Evangélikus Missziói Központ könyvkínálatából

Megrendelhető postán:
Evangélikus Missziói Központ –
1656 Bp. Pf. 22 – Tel/fax: 400 3057

CONTENTS

- Editorial – Christmas carol
- MM-interview – Christmas for a long term!
- Millenium serie – Bishop Gellert the first martyr-missionary of Hungary
- Report about the first youth-festival of the historical churches in Budapest
- Christ for the City – urbanmission in the US and Holland
- Letters from our missionaries working in India
- One new congregation per week – fruits of the radiomission in India
- Christian globalization in a Norwegian folkhighschool
- What is the difference between Christ and Santa Claus?

